

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

Η ΚΑΤΑΡ ΜΙΑΣ ΜΑΝΑΣ

Το τέλος της τραγικής ιστορίας των Καλπουζιάν. Στα κερφεθούνια της Παρνασσίδος. Ο άρματωλος Κοινάς Τράκας και η επανάστασις των κλεφτών. Στο Καλλιθέριον όρος. Έλληνας αιχμάλωτος στο Μοναστήρι των Ταξιαρχών. Ένας δρᾶμα στο λόγγο. Οι δύο άντερχαται. Όπου εκπληρώνεται η κάταρα της Λελεύδως. Η Βασιλική στον τάφο του Γιάννου.

Θά σᾶς διηγηθῶμε σήμερα τὸ τέλος τῆς τραγικῆς ἱστορίας τῶν Καλπουζιάν, ποῦ διαδραματίστηκε στὴν Ἀγόριανη, στὸν κορὸ τῆς Τοιμαζίας.

Ήταν ἔτοιμο νὰ ξεσπάσῃ τὸ 21. Ὁ ἀρματολὸς τῆς Παρνασσίδος Κοινάς, ἐφρόντιζε νὰ σημειάσῃ ὅλους τοὺς κλέφτες καὶ προχοίτους τῆς περιφερείας, γιὰ νὰ τοὺς ροῖῃ ἡ Ἐπαναστασις ἐνομιένους. Σάν ἔμπειρος ποῦ ἦταν, τοὺς ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ ληρομήθουν ὅλες τῆς προσιμένους τοὺς ἔχθρους καὶ ν' ἀδελφοθῶν ἐναντίον τοῦ κοιντοῦ ἔχθρου, τοῦ Τοῦρκου. Μια μερὰ λοιπὸν, οἱ τρεῖς δολοφόνοι τοῦ Δήμου Καλποῦζο, δηλ. ὁ Αἰῶας, ὁ Πάλλας καὶ ὁ Ντελησταμάτης, ἔμειξαν μὲ τοὺς κλέφτες καὶ ζήτησαν ἐμφυχισμὸ, δηλ. συγγώρησι. Ὁ Κοινάς μὲ τὸς κλέφτες τότε μισοστά σὲ ὅλους τὸ γινὸ τοῦ σκοπομένου νὸ τοὺς συγχωρήσῃ. Κι' ὁ Γιάννος, γιὰ τὴν ἀγάτη τῆς Βασιλικῆς, εἶπε τὸ ναι κα' ἔτσι γίνηκε ἡ ὁμόνοια.

Ἀμέσως κατόπιν γίνηκε ὁ γάμος τοῦ Γιάννου καὶ τῆς Βασιλικῆς, μὲ χαρὰ καὶ γλέντια. Οἱ ἀδελφομένοι κλέφτες τῆς Παρνασσίδος, πρὸς τιμὴν τῶν νεογνῶνον, διοργάνωσαν ἀγῶνας δρόμου, πάλης, λιδοβολίας, ἔρχησαν στὸ σημάδι κλπ. Κοιμᾶτος ἦταν ὁ Κοινάς Τράκας, χαροῦμενος γιὰ τὸ κατόρθωσι στὰ γεράματα του νὰ φέρῃ τὴν ἀδελφοσύνη τῶνον ἔχθρων.

Ὁ Γιάννος καὶ ἡ Βασιλικὴ ζῶσαν εὐτυχιομένοι στὴν Ἀγόριανη, Δημοκονεῖαν ὅμως ὅτι ἐπάνο ἀπὸ τὰ κεράλια τοὺς ἀπλωνότανε μια μαῖση σαΐα: ἡ κάταρα τῆς μᾶνος τοῦ Γιάννου, τῆς Λελεύδως, τῆς γυναίκας τοῦ δολοφονηθέντος Καλποῦζο.

Σὲ λίγο κορὸ ὁ ἀρματολὸς: Ἄνδρῶτους ἔμαζερε τοὺς κλέφτες τοῦ Ὀλίμπευ, τῆς Ὀττης, τοῦ Ἐλικῶνος καὶ σήρασε μπαράκια. Ὁ γέρο Κοινάς Τράκας τὸν ἐμάρηθη, σηκώνοντας σὰ ὅπλα τὴ Λοκρίδα καὶ Λοκρίδα, καὶ ὁ Γιάννος Καλποῦζος τῆς Λεβαδείας... Οἱ Ἐλληνες ἐπαναστάτοι στὴν ἀρχὴ κατετρόπωναν τοὺς Τοῦρκους. Ἐπειτα ὅμως κατέβηκαν ἀπὸ τὴ Θεσσαλία ἰσχυρῆς Ἀλβανικῆς δυνάμεις καὶ οἱ ἐπαναστάτοι ἀναγκάστηκαν νὰ περάσῃν στὴν Πελοπόννησο.

Ἐκεῖ ἐπροσπάθησαν νὰ σηκώσῃν σὰ ὅπλα τοὺς Μωραίτες, ἀλλὰ δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ὁ Κολοκοτρώνης τοὺς εἶπε:

— Παῦληγάρι, δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμη, καὶ νὰ πηγαίνετε πίσω στὴ Ροῦμειλή, γιὰτὶ δὲν μᾶς βασιτά ὅλους ὁ Μωρᾶς.

Οἱ κλέφτες τῆς Παρνασσίδος ξαναγύρισαν σὸν τόπο τους. Ὁ γέρο Τράκας πέθανε, ἀφίρνοντας, πλὴν τῶν ἄλλων, κα' ἕνα γινὸ γενναῖοτατο, τὸ Θεοδοῖ Τράκα. Αὐτὸς, μᾶζὸ μὲ τὸ Γιάννο Καλποῦζο, ἐσπνέχισαν τὴν ἀρματολιὰ παρὰδοσι. Οἱ Τοῦρκοι ἔστειλαν ἐναντίον τους τὸ δερβέναγα Ταίφαγα καὶ σὸ χωριὸ Βισθάρι γίνηκε φοβερὴ μάχη. Οἱ Ἕλληνες ἐκόπῳσαν τὸν Ταίφαγα καὶ διέλυσαν τὸ στρατὸ του. Καὶ ἡ Τοιμαζία, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, διώρισε τὸ Θεοδοῖ Τράκα πρὸσπὸ τῆς Ἀγόριανης καὶ σὸ Γιάννο Καλποῦζο ἔδωσε τὸ ἀρματολιᾶ τῆς Λεβαδείας.

Στὸ Καλλιθέριον ὄρος, σὲ μιὰ ὄραια κοιλάδα, βοίσκεται τὸ χωριὸ Μυελός. Ἐκεῖ κοντὰ εἶνε ἡ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν, μέσα σὲ πικρὸ δάσος βελανιδιῶν. Λίκοι, ἀλεποῦδες, ἀζόκια καὶ ἀργοιοῦφωνα, φράλιζαν τότε σὸ λόγγο αὐτὸ, καὶ σὸ Μοναστήρι βοίσκανε ἀσπλο οἱ κλέφτες γιὰ νὰ γιαιτρέψῃν τῆς πληγῆς τους ἢ γιὰ νὰ ξεχειμάσουν.

Στῆς ῥάρες τοῦ Καλλιθέριου, πολλῆς φορῆς, συνάζονταν τὰ εκλέ-

φτακα πρωτάτα. Κεῖ πάνω οἱ δερβενάγαδες δὲν μποροῦσαν εὐκόλῃ νὰ τοὺς κινήσῃν.

Ἐξᾶνα ὅμως μιὰ συμμορία ἀπὸ ληστῆς Ἀρβανίτες, ἀιχμαλώτισε μερκοῦς εὐπόρους χριστιανοὺς ἀπὸ τὰ γῦφο χωριὰ καὶ τοὺς ἔφερε στὴ Μονὴ τῶν Ταξιαρχῶν. Φοβεροῦντες τοὺς καλοῦρους μὲ θάνατο, οἱ ληστὰ κατέλαβαν τὸ Μοναστήρι, ἔβαλαν τοὺς ἀιχμαλώτους σὰ ὑπόγια κελιάρια, κα' ἔπειτα ἔστειλαν ἄνθρωπο καὶ παρᾶγγιλιαν στοὺς συγγενεῖς τους, ὅτι ἂν δὲν στείλουν μεγάλο λύκοι, θὰ σφάζουν τοὺς ἀιχμαλώτους!...

Ὁ Γιάννος Καλποῦζος, ὁ ἀρματολὸς τῆς Λεβαδείας καὶ σὺγγνος τῆς ὄραιας Βασιλικῆς, μόλις ἔμαθε τὰ συμβάντα, πήρε τ' ἄρματα του γιὰ νὰ γνητῆσῃ τὴν Ἀρβανίτικη συμμορία. Ἐγύρωφ ὅμως καὶ σὸν ἔαδερφοῦ τὸν Θεοδοῖ Τράκα, πρὸσπὸ τῆς Ἀγόριανης, νὰ πάη τὰ παῦληγάρια του καὶ γιᾶτὴ κα' αὐτὸς σὸν κοινὸ ἀγῶνα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν χριστιανῶν, κορὰ ὅμως γιὰ νὰ μὴ τοὺς νοιώσουν.

Πράγματι, οἱ δύο ἀπλωρηγοὶ ἔφτασαν σὸ δάσος καὶ περιβόλῳσαν, νύχτα, τὸ Μοναστήρι.

Ὁ Καλποῦζος ἔβαλε καραῶνια, καὶ σὲ μιὰ θέσι πολὺ σημαντικὴ ἐποσθέτησε ἕν' ἀπὸ τὰ πρωτοπαῦληγάριά του, γιὰ περισσότερη ἀσφάλεια.

Ἐπειτα, ὁ ἴδιος, μόνος, ἐγύρωφ ἔδω καὶ ἐκεῖ, ἔξετάζοντας τὰ περιγῶνα, κατασκοπεῖοντας τὸ Μοναστήρι, ἀνομιχορᾶζόμενος...

Ἀνάγκη ἔδω νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ Γιάννος Καλποῦζος ἦταν ἐπιτηδεύτατος σ' αὐτὴ τὴ δουλειά. Σκοπετικῆς φοβερός, μὲ μάτι Λυγρῶος, μὲ γορηγοῦδα καὶ γορηγὴ ἀντίληψη, εἶχε βγάλει ὄνομα γιὰ τὴ σβελτοσύνη του καὶ τὴν παῦληγάριά του. Ὁ ἴδιος ὁ Ἄνδρῶτος τὸν ἐκτιμοῦσε πολὺ γιὰ τῆς ἀρετῆς τὸν αὐτῆς. Ἄνε μάλιστα ὅτι εἶχαν γίνει καὶ ἀδελφοποιητοῖ, δοκισθέντες τὸν ὄρο τῆς ἀδελφωσῆνης ἐπάνο σὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο, ὅπως συνήθῳται, σὰ τὴ χρονία τῆς σὺλαβιάς, οἱ ἀρματολοὶ καὶ κλέφτες.

Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Γιάννος Καλποῦζος κατασκοπέουσε ὅλα τὰ γῦφο, ξαναγύρισε σὰ παῦληγάριά του, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν εἰσβολὴ σὸ Μοναστήρι...

Τὸ πρωτοπαῦληγάρι τοῦ ἔσπεσε ἄγριον, μὲ τὸ δάκτυλο στὴ σκανδάλη, στὴ θέσι ποῦ τὸν εἶχε βάλει ὁ ἀρχηγός του...

Πιὸ πέρα φρουροῦσε ἄλλο παῦληγάρι.

Συνέβαινε ὅμως τὸ ἔξῃς: Τὰ δύο αὐτὰ παῦληγάρια ἦταν ἀπὸ κᾶμπσο κορὸ ἀντερα σὰτᾶ! Ἐμοῦσαν καὶ οἱ δύο, μὲ τὸ πάθος καὶ μὲ τὴν ἀγριότητα τῆς βουβισμᾶς νεότης τους, τὴν ἴδια κατέβη, μᾶ ὁμορφῇ ἀπὸ τὴν Ἀράχωδα. Καὶ ὁ ἕνας ἔχλησε τὸν ἄλλο...

Ἡ νύχτα ἐξένην ἦταν σκοτεινὴ, μέσα σὸ ἀγριο φράγγι...

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, τὸ πρωτοπαῦληγάρο ποῦ φρουροῦσε ἀντίκοι στ' ἄλλο πρωτοπαῦληγάρο τοῦ Καλποῦζο, εἶδε μιάν ἀνθρώπινη σαΐα νὰ χεχεται σιγά—σιγά πρὸς τὸ μέρος του. Ἐνόμισε τότε πὸς εἶνε ὁ ἀντεραστής του καὶ ὁ πειρασμός τὸν ἔσπρωξε σὸ ἔγχαλμο. Στὴ στιγμὴ ἀεφάσισε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτὸν, σκοτιώνοντάς τον, καὶ γιὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ προβολοσμός, σέφτηκε νὰ τὸν σκοπίσῃ μὲ μαχαίρι...

Κρύφτηκε λοιπὸν μέσα σὰτ κλαδιά καὶ περιμενε λίγες στιγμῆς, ὡς ποῦ ὁ ἄλλος ἔφτασε κοντὰ του. Τὸν ἄφησε νὰ προπερήσῃ λίγα βήματα, κα' ἔξᾶνα σηκώθηκε καὶ τοῦ ῥιχτήκε ἀπὸ πίσω. Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση, τοῦ πήρε ἀπὸ τὸ σάκκι τὸ μαχαίρι του καὶ μὲ αὐτὸ τὸν ἐχτύπησε κατὰστίθα, λέγοντας:

— Ἄεινε τώρα νὰ κᾶνης ἀγάτες!...

Ὁ Γιάννης Καλποῦζος.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΝ Ν. ΚΟΣΜΟ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κατά τη διάρκεια του Ευρωπαϊκού πολέμου, το Αμερικανικό Έπιτελείο του Αντικού Μεταλλού, φρόντισε και τοιχοκόλλησε την ακόλουθη ειδοποίηση στους αεροδρομικούς σταθμούς στους οποίους κυκλοφορούσαν πολλοί Αμερικανοί στρατιώτες:

«Μή βγάξετε το κεφάλι σας έξω απ' τα παράθυρα των τραίνων.»

«Είσατε βέβαια ξεροκέφαλοι, μα το κεφάλι σας είναι λιγότερο ξερό από τις πέτρες και τα οίδηρα των γεφυρών και των τούνελ.»

Και πάρα κάτω, η ίδια ειδοποίηση, έγραφε:

«Δάβετε υπ' όπιν σας ότι η αεροδρομικές εταιρείες εσάς θα θεωρήσουν ως υπεύθυνους για κάθε ζημία που θα πάθουν από τη σύγκρουσι των κεφαλιών σας με τις γέφυρες, τα τούννελ και τους τηλεγραφικούς στύλους!»

Φαίνεται όμως ότι η ειδοποίησις αυτή δεν έφερε τα προσδοκώμενα αποτελέσματα και ότι οι Αμερικανοί στρατιώτες εξακολουθούσαν να σπάζουν τα κεφάλια τους ενώπιον στους τηλεγραφικούς στύλους. Γι' αυτό ύστερ' από λίγο καιρό το Αμερικανικό Έπιτελείο έτοιμάσθηκε στους σταθμούς και την απόλυτη γνωστοποίησι:

«Υπάρχουν τριών ειδών ήλιθιοι:
 1ον) Οι άπιοι ήλιθιοι,
 2ον) Οι άρχηλιθιοι, και
 3ον) Οι Αμερικανοί στρατιώτες, οι πιο ήλιθιοι από όλους. Φαντασθήτε, βγάδων τα κεφάλια τους απ' τα παράθυρα των βαγονίων, ενώ το τραίνο τρέχει!...»

Έτσι το κακό μετριώθηκε κάπως.

Μιά νεαρή Αμερικανίδα διέσχισε κάποτε με ένα ποταμάκι το Μισσισιππί. Στο ταξίδι αυτό πέντε από τους επιβάτες την έρωτεύθησαν φιλοεραά, επειδή ήταν πολύ όμορφη, και την έζητησαν σε γάμο. Αλλά ήταν όλοι τους καλοί γαμπροί και η νέα δεν ήξερε πού να προτιμήσῃ για σύζυγό της.

Σκέφτηκε λοιπόν να ζητήσει τη γνώμη του πλοίαρχου, ο οποίος την ε συμβούλευσε να ζήσει ένα σοσοΐβιο και να πέσι στον ποταμό. Έκείνος που θέλησε να τη σώσει θά την άγαπούσε άναμφιβόλως περισσότερο απ' τους άλλους και θα έρεπε να γίνει άντρας της.

Έκείνη έκαμε όπως την ε συμβούλευσε ο πλοίαρχος, αλλά μόλις έπεσε στο νερό οριχταν να την σώσουν οι τέσσαρες από τους μνηστήρας της. Την έβγαλαν λοιπόν έξω από το άδελφά, ενώ ο πέμπτος θαμιστής της παρακολούθησε άπαθής τη σκηνή.

— Και τώρα πού λένε να πάρω; ρώτησε ξανά η νέα τον πλοίαρχο.
 — Κι' έχω δέν ξέρω τι να σου πώ, άπάντησε αυτός. «Αν ήμουν όμως στη θέση σου, θα έφηνα στην άκρη τους βροηγμένους και θάταφανα τόν... στεγνό!...»

Ο Γιάννος Καλιτζός —γιατί αυτός ήταν— έμουρμούρισε με αδυμένη φωνή:

— Μάνα μου!... Βασιλική μου!...

Και έξεψιγχεσε...
 Ίδου τι είχε συμβεί: Ο Καλιτζός φορούσε ρούχα όμοια με τόν άντραστου του φονιά και έπειθι είχε γά το άνάστημο ίσο με κείνον, ο φονιάς τόν ένόμισε για τόν έχθρό του και τόν έμαχαίρωσε!...
 Το πρωί, οι σύντροφοι βρήκαν τόν άρχηγό τους νεκρό. Κ' έτσι έξεπληρώθη η φροχή κατάρα της μάνας του Λεολιδωά, αφού ο γιος της Γιάννος έσοκώθηκε με τόν δικό του μαχαίρι, τόν μοιραίο εκείνο μαχαίρι, με τόν όποιον θανατώθηκε πρό έτών και ο πατέρας του Διήμου Καλιτζός!... *

Οι Άλβανοί ληστές, μόλις εκατάλαβαν, το πρωί, ότι εινε περιουκλωμένοι από τους Έλληνας άρματαλούς, χράτησαν διη την ήμερα, όπως μπορούσαν, την άμυνα... Τη νύχτα όμως άνοιξαν την ποινή πορτολά του Μοναστηριού και έβρυναν, αφήσαντες τους αξιματώτους λωττανούς. Ζωντανούς εινε τρώτος εκραφάσους, γιατί η αλήθεια εινε ότι τους βρήκαν μισασηθαμένους από τόν φόβο τους, και τους άπελευθέρωσαν.

Έπειτα οι σύντροφοι έσοκωσαν τάφο στην αλή του Μοναστηριού και έθαβαν τόν λείψανο του Γιάννου Καλιτζός...
 Όλοι έπίστεψαν ότι ο άρχηγός τους έσοκώθηκε από Άρθβανίτικο χέρι και κανείς δεν ύποψίασθηκε τόν πραγματικό φονιά. Η αλήθεια γινιχε γνωστή ύστερ' από πολλά—πολλά χρόνια.

Και η Βασιλική του Λάξου, η χήρα του Γιάννου Καλιτζός, έχρότανε κάθε χροόνιο στο Μοναστήρι των Ταζιαρχών να κάνη μνημόσυνο και να κλάρη επάνω στον τάφο του άγαπημένου της άντρα, με τόν όποιον την είχε ενώσει μιά τραγωδία και την έχώρισε μιά άλλη.

ΦΥΣΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΟΙ ΚΕΡΑΥΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥΣ

Τι έπίστευαν οι άρχαιοι για τούς κεραυνούς. Η θεραπευτικέ ιδιότητές τους. Το θαυματουργό σπαθί του Άρταξέρξου. Παχνιδία και ιδιοτροπιές τού κεραυνού. Η κακοτροφές του. Τι παθύνουν οι κεραυνόπληκτοι. Συμπτώσεις νεφροφάνειας. Κουφκαμάρες, κύπνιες, εφιάλτες, άκρωτηριασμοί, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Και άλλοτε έχομε γράψει για τούς κεραυνούς και για τή περιεργα ύποτελέσματα που έπαφρουν σε πολλές περιπτώσεις. Σήμερα θα προσθέσουμε μερικέ άκόμη λεπτομέρειες, σχετικώς με τόν θέμα αυτό.

Οι παλαιότεροι άνθρωποι έπίστευαν, ότι οι κεραυνοι... έθεράπειαν τούς παραλυτικούς, καθώς και όσους έπασχαν από ρευματισμούς, από κοψαμάρα ή από άμαίρωσι των οφθαλμών.

Αναφέρεται επίσης σχετικώς, ότι ο Άρταξέρξος ο Μνημων και η μητέρα του ελχαν δύο ζήφι, τα όποια όταν τα έχωναν στη γή, άπομάκρυναν από κεί τη βροχή, τού χαλάξ και τόν κεραυνό.

Έπίσης εινε γνωστόν, ότι ο περίφημος νομοθέτης της Ρώμης Νουμάς, άφίρωσε στο Δία ένα βομό επί του λόφου Αδέντιου. Ο Τύλλος Όστίλιος, θέλησε κ' αυτός να κάνη τόν ίδιο, αλλά χτυπήθηκε από έναν κεραυνό και έφονώθη.

Συνήθως τόν σώμα των κεραυνόπληκτων καλύπτεται από κηλιδας γρόματος ένθροφ, άλλοτε δε περιέχει, και μετά την κεραυνόπληξία, άρκετη ποσότητα ήλεκτρισμού, ίσων ή άφρη κλονισμοί σ' εκείνον που θά θέληση να άγιστη τόν σώμα.

Τόν σώμα των κεραυνόπληκτων διατηρεί συνήθως τή στάση που είχε και προητέρα. Μερικοί από αυτούς βροθήσαν καθισμένοι και άλλοι όρθιοι!

Πάμπολλα εινε τα παραδείγματα των κεραυνών που αντί να φονεύσαν τόν άνθρωπο, τού άγαρούν τη γλώσσα, τού χέρι, τή αυτι, ή άλλα μέλη του σώματός του. Μερικοί από τούς κεραυνόπληκτους δεν παθαίνουν, παρά ένα σφοδρό κλονισμοί και άρκετά έγκαίματα, συνήθιστα δε ένα γερό καψάλιμα τών τριχοτών μερών τού!

Αναφέρεται ότι κάποιον στρατιώτην ο κεραυνός τού άφρωσε τής επωμίδες, ενός άλλου τόν έλωσε τή κοιλιά τής στολής του και ενός τρίτου τού κατέσφραψε μόνον τή καρδιά τών ισοδημάτων του.

Διηγούνται, ότι κάποτε ένας κεραυνός χώριχε στα ρούχα μιας γυναικός και βγήκε από τόν πατόγυφο της, χωρίς να της προσένηση κανένα κακό.

Αντιθέτως όμως ύπάρχουν περιπτώσεις, κατά τις όποιες ο κεραυνός προκαλεί τρομερές καταστροφές. Προ άρετών έτών, ένας κεραυνός έπεσε σε μιά περιβάσθηκη της Βροζιλίας, άντείνανε ολόκληρο τόν κίριο κ' έστειλε εκατοντάδες ανθρώπων στον τάφο.

Πολλές φορές πάλιν ο κεραυνός προκαλεί παράλυσι των μελών του άνθρώπου που θά χτυπήση, ή όποια διαρκεί άναλόγως της σοβαρότητός της.

Πολλοί από τούς κεραυνόπληκτους εξακουτίζονται σ' άπόστασι πολλών μέτρων, χάνουν κατόπιν τόν μνημονικό τους, βασανίζονται από κύπνιες και καταλαμβάνονται από εφιάλτες και παραισθήσεις.

Σε μερικούς έξ αυτών παραμένει στ' αυτιά ένας διαρκής ήχος σφυριγματος, άλλοι κοψαίνονται έντελως και άλλοι χάνουν τή φωνή ή την όρασι τους.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις, κατά τις όποιες οι κεραυνόπληκτοι λιποθυμούν, αλλά μέχρι τέτοιον βαθμό, ώστε να φαίνονται νεκροί. Ο Βερνέρ άναφέρει νεφροφάνειας κεραυνόπληκτων που διήρκεσαν πέντε ώρες και ο Γινγιόν άλλες πού βάσταξαν δύο... μέρες!

Στά φορούα της Γένουας ύπάρχει συνήθεια, κατά την όωα της θυέλλης, να άποθέτουν οι στρατιώτες τα όπλα τους, και τούτο για να άποφύγουν τόν κεραυνό, ο όποιος, ως γνωστόν, προτιμά να πέφτη σε μεταλλικά άντικείμενα.

Ο κεραυνός προσβάλλει ιά ζώα πολύ εύκολότερα από τόν άνθρωπο. Υπάρχουν παραδείγματα, κατά τα όποια βόδια, ζεμμένα στο ζυγό, σκοτώθηκαν, ενώ ο γεωργός που κρατούσε τόν άλέτρι, δέν έπαθε τίποτε. Έπίσης μιά γελάδα προσεβλήθη από ήμψηλγία έξ αιτίας τού κεραυνού, ο όποιος έπεσε σ' άπόστασι είκοσι μέτρων απ' αυτή.

Η ίδιες άφορές έφρονες τέλος άπέδειξαν ότι ή γυναικές και τα παιδιά φονεύονται σπανιότερα από τούς κεραυνούς, γιατί εινε λιγότερο έκτεθειμένοι στο ύπαιθρο από τούς άνδρας.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο περίφημος έξερευνητής Λίδικατον, ο όποιος έχάθη στα βράη της Αφρικης και άνευρέθη κατόπιν υπό τού Αμερικανού δημοσιογράφου Στάνλεβ.

